

A SZÉPSÉG ÉS
A SZÖRNYETEG-
RETELLING

A
TÖRHHETETLEN
ÁTOK

fine selection

SZABÓ KRISZTINA

AZ ÉV KÖNYVE- ÉS MOLY-DÍJAS SZERZŐ

SZABÓ KRISZTINA

A
Z
TÖRHHETETLEN
ÁTOK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ÚRIHÖLGYEKNEK SEMMI KERESNIVALÓJA éjszaka Lutetia utcáin, éppen ezért alaposan körbenézek, mielőtt kerítésmászásra adom a fejemet. Más sem hiányzik, mint hogy rajtakapjon az őrség.

Hátralököm a táskámat. A kovácsoltvas rács néhány pillanatra hűvösen a tenyerembe simul, az izmaim megfeszülnek, aztán már odakint is vágok a szűk mellékutcán. Szerencse, hogy a nővéreim nem vettek észre, miközben kisurrantam, Gabrielle még a végén elalélt volna a nadrág láttán – márpedig szoknyában kerítést mászni nem könnyű mutatvány. Tudom, próbáltam. Nem kis képzelőerőre volt szükség, hogy kimagyarázzam, miért éktelenkedik akkora szakadás a ruhámon.

Messzire elkerülöm a kivilágított főutat, ahonnan a Florentin-villa cirádás vaskapuja nyílik. Az évszakhoz képest szokatlanul meleg szellő bekúszik a szemembe húzott csuklyám alá, miközben leszegett fejjel sietek előre a sötétben. Kellemesen bizsereg tőle a bőröm. Ahogy magam mögött hagyom a gondosan karbantartott Lápnegyed, az egyenetlen macskakő kemény földútnak adja át a helyét, az

időnként hallható kerékszöregést kiszorítja a borgőzös ivókból kiáradó, vidám zeneszó.

Úgy fél órája vagyok úton, amikor irányt vált a szél, és megcsap az Ondine felől érkező bűz. Felhúzom az orromat. Bár legszívesebben hátat fordítanék a fővároson végigkanyargó folyónak, megigazítom az arcom alsó felét takaró feslő, régi kendőt, majd fintorogva megszaporázom a lépteimet. Még két sarok, és elérem a megbeszélte találkozóhelyet.

De hiába vagyok ott időben, a vevőm késik. Csak egy matróz közeledik felém az Ondine kövezett partján, miután lecövekelek az egyik mellékutca sarkánál – az orra alatt motyogva, tántorgó léptekkel halad a Holdház fogadó felé, amelynek a létezéséről sem lenne szabad tudnom, mégsem tudnám összeszámolni, hány ügyletet bonyolítottam már le a közelében.

Kezemet a derékszíjamra erősített, sárga porral teli erszényre csúsztatva, feszülten várom, hogy a férfi eltámolyogjon mellettem. Úgy tűnik, az istennő rám mosolyog, ugyanis a matróz rám sem hererít. Halkan kifújom a levegőt.

Csakhogy nem tart sokáig a megkönnyebbülésem. A férfi néhány lépésre tőlem megáll, majd a falhoz fordulva a nadrágjához nyúl, hogy könnyítsen magán. Undorodva az ellenkező irányba indulok, és milyen jól teszem, ugyanis három lépés után megakad a szemem egy felém siető, terebélyes alakon. Ha nem szorongatná kezében az előre megbeszélte kendőt, akkor is azonnal felismerném a túlságosan tiszta ruhájáról és a bizonytalan testtartásáról.

– Kövessen! – vetem oda elmélyített hangon, amint odaérek mellé.

A nő riadtan felsikkant, de aztán már hallom is magam mögött a lépteit. Valószínűleg annyira fél, hogy bármilyen parancsnak azonnal engedelmeskedne.

Egy félreeső sikátorba vezetem, de csupán néhány lépésnyire hagyjuk magunk mögött a fogadóból kiömlő fény által megvilágított utcát, épp csak annyira, hogy jótékony homály fedjen bennünket.

Megtorpanok, majd a nő felé pördülök. A kendőt gyűrögetve figyelni, ahogy előszedem a táskámból a kis fiolát.

– Minden este két cseppet vegyen be! Ne többet! – figyelmeztetem nyomatékosan. – Szigorúan két cseppet!

A nő vadul bólogat.

– Ú-úgy lesz!

A kezemet nyújtom, mire hirtelen észbe kap. A kendőt a bal kezébe szorítva előhúzza egy erszényt a köpenye alól. Az érmék már-már fülsértően csörögnek, ahogy a kelleténél jóval magasabbról a tenyereembe ejti. Mintha félne hozzám érni. Nem bánom. Inkább féljen, mint hogy úrrá legyen rajta a kíváncsiság, és megpróbáljon fényt deríteni rá, ki is vagyok valójában.

Átadom neki a fiolát. Bár nem fér bele sok folyadék, minden cseppje aranyat ér, és bizony el is kérek érte minden egyes koronát. Megtehetem, ugyanis nem sokan képesek bájjitalokat készíteni, és még kevesebben mernek vele kereskedni. A fővárosban gyakorlatilag senki. Mégis ki lenne olyan ostoba, hogy épp a nagyherceg orra alatt folytathatna ilyesfajta tevékenységet?

Mármint rajtam kívül, természetesen.

– Két csepp! – emlékeztetem a nőt.

Amint rámarkol a fiolára, már el is fordul, úgy iszkol kifelé a sikátorból, mintha attól félne, hogy a következő pillanatban békává változtatom.

Vagy talán attól tart, hogy minél tovább időzik a társaságomban, annál nagyobb eséllyel derül ki, kinek a megbízásából érkezett ide. Persze, akkor is tudtam volna, hogy Rainier grófné küldte, ha nem

látom a J. R. monogramot a kendőn – mégis hogy jutott eszébe ilyen-
mit adni a szobalánya kezébe? Bármilyen keveset veszünk is részt a
társasági életben, még hozzánk is eljutott a pletyka, miszerint a gróf
válással fenyegetőzik, amiért képtelen gyermeket szülni neki. És csak
egy nemes képes megfizetni a termékenységi főzet borsos árát. Nem
volt nehéz összerakni a képet.

Az erszényt gondosan a táskámba rejtve sarkon fordulok, és bele-
vetem magamat a sötétbe.

Ahogy távolodom a folyótól, úgy szélesednek az utcák, a pergő
festékű, düledező viskókat szerény, takaros házak váltják. A nemesi
és nagypolgári villákkal teli Lápnegyeddel ellentétben errefelé sötét
van éjszaka, csak itt-ott szűrődik ki fény a zárt ablaktáblák mögül,
így jól látszik a csillagokkal meghintett bársony égbolt.

Ritkán van időm gondtalanul kémlelni az eget éjszaka: vagy a ma
estihez hasonló ügyleteket bonyolítom a város különböző pontja-
in, vagy a hozzájuk szükséges árut készítem el, esetleg alapanyagokat
szerzek be az éj leple alatt.

Ezzel az egy főzettel viszont most annyi pénzre tettem szert, hogy
akár engedélyezhetek is magamnak egy kis pihenőt. Lelassítok, kiél-
vezem a sétát. Vajon milyen lenne szabadon járkálni az éjszaka kellős
közepén Lutetiában? Csakhogy az ábrándot azonnal szét is zúzza az
utálatos valóság, miszerint ezt csakis egy férfi oldalán tehetném meg
– már ha tartani szeretném magamat ahhoz a társadalmi státuszhoz,
amelyhez apu úgy ragaszkodik.

Szükséged van egy férjre, csendül a nővérem, Suzanne hangja a fü-
lembe.

Egy hercegre! – kontráz rá a képzeletemben az ikertestvére, Gab-
rielle.

Nem mintha olyan sok herceg lenne erre felé. Ami azt illeti, egyetlenegy van: Rowan nagyherceg, a Beleviai Nagyhercegség uralkodója, akit időtlen idők óta nem látott senki, mert soha senkit nem hív meg a város melletti erdő és a közeli hegység találkozásánál álló kastélyába. Rajta kívül csak márkik, grófok, vikontok és bárók akadnak. *Csak*. Megrezzen a szám széle a gondolatra. A hozzánk hasonló, nemesi címmel nem rendelkező polgárok összehajthatják a két kezüket, ha egy arisztokrata egyáltalán rájuk néz, annak pedig, hogy házassági ajánlatot fontolgasson, vajmi kevés az esélye.

Persze, ilyesmi úgyszemint történhetne meg velem és a nővéreimmel: ha egy nemesnek véletlenül eszébe jut leereszkedni a mi fajtánkhoz, azt csakis végső elkeseredésében, a vagyonért teszi. Nekünk viszont egyedül adósságaink vannak, mióta évekkel ezelőtt apám hajói odavesztek abban a rettenetes tengeri viharban.

Épp ezért taposom a főváros utcáit éjnek évadján: valamiből fenn kell tartanunk magunkat, és a mágia az egyetlen, amivel hozzájárulhatok a családi kasszához anélkül, hogy szégyent hoznék a Florentin névre egy olyan megvetendő képtelenséggel, mint a *munka*.

Drága jó édesapánknak természetesen fogalma sincs róla, hogy míg ő búskomorságba süppedve várja a csodát, a magunk módján én és a nővéreim is dolgozunk. Azt hiszi, a legifjabb bátyánk, Lucien hordja haza ezt a sok pénzt.

Ami azt illeti, az én tevékenységemről a nővéreim sem tudnak. Sőt, a részletekbe Lucient sem avattam be. Megtiltotta, hogy bármit is csináljak, ami egészen addig tartott, amíg körülbelül egy évvel ezelőtt, egy különösen rossz hónapban kis híján éhen maradtunk. Akkor kénytelen volt elfogadni a pénzt, és ezzel együtt azt is ki tudtam harcolni, hogy ne faggasson, honnan van. Azt ugyan nem tudtam

megakadályozni, hogy eleinte újra meg újra a nyomomba szegődjön, de némi mágia segítségével mindig sikerült elérnem, hogy szem elől tévesszen. Azóta, hála az istennőnek, felhagyott ezzel a bosszantó szokásával.

Ösztönösen hátrapillantok, de csak a szél játszik mögöttem, megzörgeti az ablaktáblákat, belekap a házak közé kifeszített szárítókötelen a mosott ruhákba. Valahonnan, az egyik házból nevetés szűrődik ki, mire megfeszülök, ösztönösen csendesebben lépkedek – de felesleges az aggodalom, senkit sem érdekel, hogy járkál-e bárki errefelé.

Az őrség leginkább a nemesek miatt járja az egykori mocsárvidékről elnevezett Lápnegyed utcáit, mi, többiek, akik ott lakunk, miattuk élvezhetjük a nyugalmat és a biztonságot. Kicsi rá az esély, hogy ezen a környéken összefutok a herceg embereivel.

A következő kereszteződésnél megtorpanok a hirtelen megfogán gondolattól. Az ajkamba harapva megemelem a maszkomat, hogy a szellő lehűthesse nyirkos bőrömet. Bal kéz felől, a szeméttel teli ládák mellett egy fekete macska ül, a szeme sárgán világít az éjszakában, visszatükrözi a hold és a csillagok fényét. Mozdulatlanul, mereven néz, és bár tudom, csupán azt latolgatja, veszélyt jelentek-e, me nekülőre kell-e fognia, mégis azt érzem, hogy némán biztat.

– Jól van – lehelem vigyorogva. – Ha ragaszkodsz hozzá...

A macska oldalra billenti a fejét, én pedig ahelyett, hogy egyenesen folytatnám az utamat, balra kanyarodom.

Minden egyes lépéssel egyre izgatottabbá válok, és bár máskor fékezném az érzelmeimet, most egyfajta jól megérdemelt jutalomként hagyom, hogy szétterjedjenek a mellkasomban, és jóleső bizsergéssel töltsék meg a hasamat. Szinte siklom a sokat taposott, unosuntalan egymásba torkolló utakon, el a szunnyadó házak mellett, be az Óváros mélyére. Nagy nehezen visszafotom kitörni készülő

nevetésemet, amikor a felkerekedő szél ostromolni kezdi a hátamat, mintha csak azt súgná: *Szedd a lábadat!*

Már látom a kupolát a háztetők felett, a sötétkék cserepeket fekete téré festi az éjszaka, de jó néhány percbe telik még, mire az utcák útvesztőjében elérek a fenséges, félköríves épülethez. Átlopakodom az épület déli szárnyát keresztülszelő átjárón, csak hogy az árnyékok közül egyetlen, ábrándos pillantást vethessek az utcalámpák fényében megcsillanó betűkre a magasba nyúló, széles oszlopok felett:

LUTETIAI NAGYKÖNYVTÁR

Ha tehetném, az egész napomat itt tölteném, hogy távoli tájakról, lovagi párbajokról, tündérbűbájról és elvarázsolt hercegekről olvassak. De ugyan miért tenne ilyesmit egy neves kereskedőcsalád sarja? Hiszen a nagypolgárok annyi könyvet vesznek, amennyit csak kedvük tartja, nem igaz?

Bár mindannyian megteesszük, ami tőlünk telik, könyvekről nem is álmodhatok. A legidősebb bátyám, Marcel a tanulmányai után messze földön maradt, Verrill pedig gyakorlatilag tudomást sem vesz rólunk, mióta a lakhatást is biztosító kincstárban dolgozik, így már csak négyen maradtunk otthon. Suzanne álnéven színdarabokhoz zenét szerez a kis pianínón, amelyhez foggal-körömmel ragaszkodott, Gabrielle titokban mesés kalapokat varr, Lucien mindig annyi pénzzel tér haza az esti mulatságokról, hogy szemmel láthatóan összeggel tudja gyarapítani a családi kasszát. Én pedig...

Én mágiával kereskedem. Bájitalokkal, mágikus porokkal, apróbb elvarázsolt tárgyakkal.

És még így is épphogy csak kijövünk a bevételünkből. Szóval nem, könyvekre határozottan nincs pénzünk. Éppen ezért szoktam időről időre besurranni a könyvtárba, és titokban kikölcsönözni

egy-két kötetet, hogy ne mindig ugyanazokat a történeteket kelljen olvasnom.

Sarkon fordulok, majd az árnyak közé olvadva megkerülöm az épületet. Bánatosan haladok el a kétszárnyú hátsó bejárat mellett; sajnos hiába próbálkoztam az elmúlt években, nem sikerült minden zárat nyitó kulcsot készítenem. Kénytelen vagyok továbbosonni. Megállok egy hatalmas, zárt ablak mellett. Felette, a boltíves beugróban szűk, erkélyszerű felületet alakítottak ki egy kisebb ablak előtt. Épp csak annyi hely van az erkély alja és a boltív teteje között, hogy egy gyerek vagy egy kisebb termetű nő beférjen rajta.

Nagyjából egy éve fedeztem fel, hogy ez a kis ablak sosincs zárva. Talán rossz a zár, vagy valaki egyszer szellőztetés céljából kinyitotta, aztán elfelejtette becsukni. Ha így történt, áldom a nevét, ugyanis ezen az ablakon keresztül jutottam hozzá az elmúlt hónapokban az újabb és újabb olvasmányaimhoz.

Körbekémelek, majd megkapaszokodom az alsó ablak melletti ki-domborodó kövek egyikében. Magabiztosan húzódkodom fel, tudom, hol támasszam meg a lábamat, az izmaim ismerősen feszülnek. Egy szempillantás alatt odafent vagyok, és már préselem is be magamat a nyitott ablakon.

Halk puffanással érek földet. A légmozgás felkavarja a régóta itt raboskodó könyveken megülő port, kénytelen vagyok az arcom elé kapni a kézfejemet. A tüszentésem visszhangot ver a raktárhelyiségben.

– Francba! – lehelem.

Szerencsére ilyenkor senki sincs a könyvtárban, sőt, a környező utcák is teljesen kihaltak. Mégis miért jönne ide bárki az éjszaka kel-
lős közepén? Teljesen feleslegesen aggódom.

Leszámítva persze, ha könyvet akar lopni. Amit én természetesen sosem tennék. Még soha egyetlen kötetet sem tartottam meg, csak kölcsönveszem őket. Hiszen erre van a könyvtár, nem igaz? *Kölcsönzésre.*

Nem kell sokat kotorásznom a táskámban ahhoz, hogy megtaláljam az első pillantásra teljesen átlagosnak tűnő fehér gyertyát.

– *Lumen* – suttogom a varázskönyvek ősi, ismeretlen nyelvén. A szó végigfolyik a nyelvemen.

A gyertya különös, kék lánggal kel életre. Ez volt az első tárgy, amelyet sikerült megbűvölnöm, és már a kezdetektől fogva hasznos társamként szolgál: nem fog rajta sem víz, sem légmozgás, egyedül én oltathatom el, a viasz és a kanóc pedig örökkön örökké érintetlen marad.

Már nem ügyelek annyira rá, hogy ne csapjak zajt, lendületesen nyitom ki a nagycsarnok végébe vezető ajtót, a lépteim visszhangot vernek a könyvekkel teli, nálam jóval magasabb polcok között.

Mélyen belélegzem a könyvtár papír-, bőr- és tintaillatát, az sem zavar, hogy ennyire hátul állott kissé a levegő. Úgy érzem, hazaérkeztem. Képtelen vagyok megállni: újra meg újra végigfuttatom az ujjaimat a könyvek gerincén, és bár tudom, hogy pusztá képzelgés csupán, úgy érzem, régi barátként köszöntenek.

Elmélázva sétálgatok a polcok között, arra gondolok, milyen kár, hogy nem hoztam magammal azokat a regényeket, amelyeket már kiolvastam – így duplaannyi könyvet kell majd cipelnem, amikor legközelebb jövök.

Meg-megállok, ötletszerűen lekapok egy-egy kötetet, és beléjük lapozok. A legtöbbet visszateszem, általában jól megválogatom, mit viszek haza. Idővel azonban telni kezd a táskám, és a harmadik kötetnél már érzem a könyvek súlyát, a pánt a vállamba mélyed.

Ideje lenne hazaindulnom, de engedek a csábításnak, tovább nézelődöm a mágikus gyertya pislákoló fényében, és meg is akad a szemem egy gyönyörű, vörös könyvön. Teljesen magával ragad a bodza-királynőről szóló történet eleje, ezért csak késve eszmélek rá, hogy zaj szűrődik be odakintről.

Egy tünékeny pillanatra összemosódik a képzelet és a valóság, majd olyan hirtelen hasít belém a felismerés, hogy kiszorul a levegő a tüdőmből:

Valaki felém tart.

– *J*ENEBRIS – sziszegem, mire az örökgyertya fénye azonnal kialszik.

Sötétség borul rám. Feszülten hallgatózom, de olyan hangosan dübörög a szívem, hogy beletelik némi időbe, mire sikerül azonosítani a zajokat.

Azt hittem, csak egy pár bakancs dobban a macskakövön, de rá kell döbennem, hogy valójában ketten vannak odakint.

Érces hang csendül:

– Teljesen sötét van odabent.

Mozgás támad az egyik ablaknál, szürke sziluett rajzolódik ki az utcalámpák gyér fényében. Ösztönösen a szám elé kapom a kezemet, nehogy felsikítsak.

– Mondom, hogy fényt láttam az épületből! – csattan fel egy magasabb, fiatalabb hang tulajdonosa. Nyilván az, aki szemét a kinti fénytől tenyérrrel védelmezve befelé kémlel az üvegen.

Földbe gyökerezett lábbal állok. Attól félek, ha megmozdulok, a katona észrevesz – merthogy igen, a kalap és a szabad kezében

szorongatott szuronyos muskéta alapján a nő határozottan a herceg örségéhez tartozik.

– Csak a szemed káprázik. – Majd nem sokkal később, zsörtölődve: – Egyszer még a sírba viszel! – Vagy legalábbis valami ilyesmit moroghat az idősebb katona, nem értem pontosan, de a hanglejtéséből annyi bizonyos, hogy bosszús a társára, amiért az ennyire köti az ebet a karóhoz. Osztozom az érzésben. – Megkerülöm az épületet, te pedig nézz körbe odabent!

Az utcai lámpáknak hitt fény egy része elszivárog, ahogy a férfi a lámpásával eltávolodik. A fiatal nő egy darabig még befelé figyel, aztán elhúzódik az ablaktól. Már két irányba tartanak az odakint dobbanó léptek.

A pulzusom vadul lüktet, verejtek gyöngyözik a homlokomon. Rendes esetben ugyanarra távoznék, amerről jöttem, de így, hogy az idősebb katona az épület mögötti utca felé tart, nem merem megkockáztatni. Nagyon szűk az a kijárat, és ha észreveszi, ahogy próbálom kiszuszakolni magamat rajta, nem fogok tudni elillanni.

Viszont tétlen sem maradhatok: a járőrök mindig magukkal hordják az összes állami épület kulcsmásolatát abból a negyedből, ahová épp beosztják őket. Ami azt jelenti, hogy a fiatal katona hamarosan idebent lesz.

A rettenetes óriás szörnyként ránt magával a mélybe, körbefonja a mellkasomat, nem kapok tőle levegőt. Fémes íz ránt ki a fuldoklásomból: olyan erősen az ajkamba haraptam, hogy kiserkent a vérem.

Amint zörgést hallok az ajtó felől, mozgásba lendülök. A bejáratától legtávolabbi ablakhoz rohanok, és remegő kézzel elfordítom előbb a belső, majd a külső tábla kilincsét. A nyitott ablakon beáramló hűvös levegő józanítóan hat rám, valamivel könnyebben uralom a rémületemet.

Míg a bejárati ajtó nyikorogva kitérül, kipillantok, és amint meggyőződtem róla, hogy tiszta a levegő, kimászok. Gyorsan behúzom magam mögött az ablakot, de innen, kintről természetesen nem tudom becsukni. Ami azt jelenti, hogy a nő hamarosan felfigyel majd rá. Azt gyanítom, nem fogja a véletlen számlájára írni a dolgot.

A táskámat magamhoz szorítva eredek futásnak. Fűlsiketítőnek tűnik a zihálásom, de tudom, hogy valójában a lépteim árulnak el: örült ritmust dobolnak a sötét macskakövön. Lélekszakadva rohannok a környező kis utcák felé, és csak reménykedem benne, hogy nem fogok az idősebb katonába botlani.

A derékszíjamon lógó erszény újra meg újra a csípőmnek ütődik: ha kell, a benne lévő sárga bódítópor segítségével megbéníthatom azt, aki az utamat akarja állni. Mégis rettegés feszít, hiszen egy kénzita során bármi megtörténhet. Egy megtermett katona ellen egy magamfajta leánynak nem sok esélye van.

A fenébe is a bodzakirálynővel meg a mesékkel! – tolnak elmémbe a frusztrált szavak.

Átkozom magamat, amiért ostobán engedtem a csábításnak, és a könyvtár felé kanyarodtam ahelyett, hogy egyenesen hazamentem volna. Már rég a szobámban lehetnék a Florentin-villa emeletén.

Kiáltás harsan mögöttem, de nem merek hátranézni, úgy futok, mintha az életem múlna rajta – és átvitt értelemben valóban így is van. Sőt, nem csak a saját életemet, a családomét is kockáztatom minden egyes éjszaka, amikor kiszököm otthonról. Ha valaki rájönne, mit művelek... Sosem mosnánk le magunkról a szégyent.

A csuklyám lecsúszik a fejemről, fonatom a levegőben lobog. Az éj fekete fátylát csak az ablakokon visszatükröződő holdfény szakítja szét. Egyik szűk utcából a másikba szaladok, a távolban súlyos léptek dübörögnek. Nem engedhetem, hogy elkapjanak.

Két lehetőségem van: vagy elrejtőzöm valahol, vagy lefutom őket. De ha vannak is búvóhelyek az Óvárosban, nem tudok róluk, így nem sok választási lehetőségem marad.

Eszeveszetten száguldok a Lápnegyed, az otthonom felé. Ha elérném a Florentin-villát, ha be tudnék mászni a kertünkbe... Ott már biztonságban lennék, elrejténének a sövények, a kúp alakúra nyírt dísznövények.

Csakhogy egyre lassulnak a lépteim. Fáradok. Bár igyekszem rendszeresen mozogni, nem vagyok hozzászokva, hogy ilyen sokat fussak.

A félelem új erőre kapva ömlik szét a tagjaimban, de hiába ösztönözne gyorsabb tempóra – az izmaim égnek, a tüdőm majd kiszakad a helyéről.

Már a Lápnegyedben járok, amikor ismerős zaj harsogja túl a fülemben zúgó vért. Olyasmi, amit minden egyes nap hallok az előtünk futó Garlen sugárútról.

Kerékszöregés.

Azonnal megfogam bennem a terv. Veszélyes, de nincs más lehetőségem.

Hirtelen irányt váltok: egyik sarkot követi a másik, majd a széles keresztutcánál lefékezek. Beletelik egy pillanatba, hogy beazonosítam, merről hallok a patadobogást. Ennél nagyobb szerencsém nem is lehetne. A zárt konflis pont a házunk irányába tart, ráadásul a kocsis elég kényelmes tempót diktál a lónak.

A hátam mögött egyre hangosabban visszhangoznak a léptek, de amikor hátrapillantok, még üres mögöttem az utca. Tökéletes.

Ahogy a konflis elhalad mellettem, előtörök az árnyékok közül. Az izmaim majd szétszakadnak, emberfeletti gyorsasággal repülök a kocsi után. Az utolsó csepp erőmet is beleadva eleresztem az egészen idáig magamhoz szorított táskát, majd elrugaszodom a földről.

A kocsi meginog, ahogy nekicsapódom az oldalának, aztán mint-ha minden egyszerre történne.

Fogást keresek a konflis tetejének peremén, de az ujjaim reménytelenül csúsznak lefelé. Veszettül kalimpáló lábam beleakad a fellépőbe. Mozgás támad a bal oldalamon, ami azt jelenti, hogy hiába egyenetlen az út, hiába rázkódik a konflis, a kocsis észrevett. Oda kiált a lovaknak. A fékező jármű nagyot rándul, én pedig hátracsúszom.

A kezem már csak a levegőt markolja. A táskámban a könyvek kíméletlenül húznak a föld felé. Összeszorítom a szememet, karomat védekezésképpen a fejem felé kapom.

Kétségem sincs afelől, hogy ez bizony nagyon fájni fog.

Ám ekkor valaki megragadja a kezemet. A csuklóm kegyetlenül roppan, ahogy a konflis utasa beránt az immár nyitott ajtón. Sikoltva esem rá az idegenre.

Egy hosszúra nyúló pillanatig csak zihálok, de aztán ellököm magamat a férfitől, akinek olyan nagyon ismerős az illata, még a dohányfüst és az alkohol szaga sem tudja elnyomni.

Felnézek rá. És megfagy a vér az ereimben.

– Lucien?! – bukik ki belőlem, miközben ő is belekezd:

– Mi a fészkes...?

Egyik kezemmel a bátyámon támaszkodom, a másikkal pedig berántom magam mögött az ajtót, majd letépem a maszkomat.

Lucien szeme elkerekedik, ám amikor szólásra nyitja a száját, rátapasztom a tenyeremet.

– Menjünk! – zihálok riadtan, majd elengedem.

A fivérem leolvashatja az arcomról, hogy halálosan komoly a helyzet, ezért azonnal kiszól a kocsisnak:

– Induljunk!

A férfi néhány lélegzetvételnyi habozást követően megcsattintja a gyeplőt, a konflis pedig meglódul.

Fellélegzem. Olyan hirtelen ernyedek el, hogy Lucien kénytelen megtartani, mint amikor még kicsik voltunk, és hercegnőset játszva folyton elaléltam.

Látom rajta, hogy le akar teremteni, ám még mielőtt hozzáfoghatna, hangos kiáltások harsannak mögöttünk:

– Állj! Megállni!

Megdermedek. Eddig csak a futástól nem kaptam levegőt, most viszont már a rettegés is újra satuba fogja a tüdőmet.

Lucien szerencsére nagyobb lélekjelenléttel bír nálam, nyitja is az ablakot, és a fejét kidugva azt sziszegi a kocsisnak:

– Egy szót se! – A másik irányba fordítja a fejét, majd a félelmemet beigazolvva azt mormolja: – Örök.

Aztán már nyom is lefelé, a lábához, én pedig nem ellenkezem. Nagy levegőket véve próbálom csillapítani a zihálásomat, nehogy lepleződjek, amikor a katonák ideérnek.

Utóbbi beletelik némi időbe. Komótos léptekkel közelednek, nyilván örülnek, hogy végre lelassíthattak. Mire megállnak a konflis mellett, az én légzésemet már alig hallani a szám elé szorított köpenyen keresztül, ők azonban úgy fújtnak, mint két megvadult ló.

– Miben segíthetek? – kérdezi Lucien a lehető legmegnyerőbb hangján. Lelki szemeim előtt megjelenik nyájas, épp csak egy lehetnyit aggodalmas arckifejezése. Ha nem reszketnék úgy a félelemtől, biztos, hogy a szememet forgatnám erre a színjátékra.

– Egy tolvajt üldözünk – lihegi a nő.

– Nem láttam senkit, mióta eljöttem a klubból – hazudja a bátyám olyan természetességgel, hogy ha nem lapulnék épp a csizmájánál, még én is elhinném, hogy igazat mond. – Magam vagyok ezzel

a derék úriemberrel, aki hajlandó az éjszaka kellős közepén hazafuvarozni.

Csend ereszkedik ránk, olyan hosszú és nyomasztó, hogy beleszédülök.

– Azért körülnéznék, ha nem bánja – feleli végül a nő.

Görcsbe rándulnak az izmaim a riadalomtól. Bár udvariasnak tűnnek a szavai, elég kurták ahhoz, hogy a bátyám értse, nem kérdés volt.

Legszívesebben megszorítanám Lucien lábát, hogy találjon ki valamit, most azonnal, mert ha nem teszi, annak nem csak rám nézve lesznek nagyon súlyos következményei, de még mielőtt a fivérem bármit is mondhatna, valaki közbeszól:

– Arra semmi szükség.

Az idősebb katona hangjában parancs csendül.

– Mégis mit...? – szállna vele vitába a társa, de a férfi azonnal letorkolja:

– Már így is épp elég hosszan feltartottuk Florentin urat!

Elernyedek a megkönnyebbüléstől. Tehát az idősebb katona felismerte Lucient. Megúsztuk. Hamarosan már hazafelé fogunk robbogni.

Ám ekkor az én idióta bátyám így szól:

– Ugyan, kérem, nagyon szívesen kiszállok!

Belemarok a lábába. Szerencsére nem tud lerázni magáról, ahhoz túlságosan szűk a hely, pedig tudom, hogy legszívesebben megtenné.

– Nem, nem! – tiltakozik a férfi. – Hálásan köszönjük a segítségét, uram. Nem raboljuk tovább az idejét. Jó éjszakát!

– Sok sikert a gazfickó kézre kerítésében! – feleli a bátyám, mire ismét jó erősen megszorítom. Mit húzza az időt?! A kocsishoz fordulva így szól: – Indulhatunk!

Bár Lucien becsukja az ablakot, még így is halljuk, ahogy a férfi ráförmed a nőre:

– Megvesztél?! Együtt kártyázik a főparancsnok fiával! Nem akarok a szennyvíz mellett járőrözni...

Amikor felpillantok, látom, hogy a fivérem bazsalyog.

- **T**ELJESEN ELMENT AZ ESZED?

Lucien arcáról leolvad a mosoly, ahogy ismét felém fordítja a figyelmét, és felhúz maga mellé. Most, hogy magunk mögött hagytuk a katonákat, és a konflis egyenletes tempóban zötyög az otthonunk felé, elszivárog belőlem az erő. Elernyedő izmokkal terülök el az ülésen Lucien mellett, fejemet hátravetem, és egy pillanatra lehunyom a szememet.

Amikor kinyitom, elszorul a mellkasom. Még a gyér fényben is látszik, hogy a bátyám az elszörnyedéstől kiguvadó szemmel néz rám. Választ vár, de a torkomra forr a szó. Szíven üt a gondolat, hogy kis híján lebuktam, levegőt venni is nehéz. Inkább elfordulok, kinézek az ablakon, és az elsuhanó házakat figyelem. Mindegyik komor, néma emlékeztető, hogy már réges-régen otthon lenne a helyem. A táskámban lapuló könyvek a méretüket meghazudtoló súlylal nyomják az ölemet.

– Mondj már valamit, Mabelle! – sziszegi a bátyám.

Még a konflisba beszűrődő, folyton elhalványuló, majd újból fel-erősödő lámpafényben is jól látszik, hogy az arcán ülő indulat alatt egyfajta kétségbeesés lapul. Hiszen nem sokon múlt, hogy a katonák elkapjanak. Majdnem elveszített. Szeretnék ráförmedni, hogy nincs joga faggatni – ugyanakkor szorosan magamhoz is ölelném, amiért így aggódik értem.

Utóbbi vágnak engedek csak. A nyakába vetem magamat.

– Köszönöm! – suttogom könnybe lábadó szemmel.

Lucien először mereven ül, de aztán megadja magát: felsóhajt, átkarol. A könyvek kettőnk közé szorulnak, nyomják a hasamat. A zötykölődéstől igencsak kellemetlenre sikerül ez a testvéri ölelés.

– Tudtam, hogy kiszökösöl otthonról – tol el magától a fejét rázva, majd a szemembe néz. – És azzal is tisztában vagyok, hogy nem akarsz az orromra kötni, mit csinálsz. De a legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy egyszer a hercegi órségtől kell majd, hogy megmentselek!

Eleresztem, visszadőlök az ülésre.

– Elhíheted, hogy én sem épp így terveztem a ma estét.

– Akkor hogy tervezted?

Bonyodalmaktól mentesnek és könnyednek, akár egy sétát az Ondine menti promenádon.

De tudom, hogy Lucien nem erre kíváncsi. Ahelyett, hogy bevalanám az igazat, csak a vállamat vonogatom.

– Komolyan? Még most sem vagy hajlandó elmondani, hogy mit művelsz a városban éjszakánként?

Hallom a hangján, hogy fáj neki. Talán azt hitte, most, hogy így kihúzott a csávából, és cinkossá váltunk, mindenbe beavatom. Hogy megint olyan lesz, mint gyerekként, amikor még az összes ostoba kis titkomat megosztottam vele.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

De nem lehet. Nem mondhatom el neki, hogy megigézett holmiakat és bájjalokat árulok, és nem csak azért, mert tudom, hogy úgysis megtiltaná. Az egész kontinensen üldözik a mágiát, és bár Beleviában nem végzik ki nyilvánosan a boszorkányokat, kétlem, hogy miután a kastélyba hurcolják őket, jobb sors várna rájuk. Aki egyszer oda bekerül, az többé nem teszi ki onnan a lábát.

Ha egyszer tényleg elkapnak, és kiderül, hogy Lucien is tudott róla, megütheti a bokáját. Ki tudja, miféle büntetést szabnának ki rá, talán még börtönbe is zárnák, hogy példát statuáljanak vele. Ezt nem kockáztathatom meg.

Összepréselem a számat.

– És egyébként is, mi ütött beléd, hogy felugrottál egy mozgásban lévő kocsihoz? – korhol tovább. – Hogy jutott eszedbe ilyen ostobaság?

Behúszom a vállamat.

– Egy könyvben olvastam – vallom be kelleetlenül. Lucien felnyög. Magam elé kapom a kezemet, hogy belefojtsam a szót. – Inkább ne mondj semmit!

Én is tudom már, mekkora butaság volt. Ha Lucien nem reagál olyan gyorsan, biztos, hogy a földön végzem, akár súlyos sérülésekkel. *Ráadásul az örök is elkapnak.* Gyorsan száműzöm a gondolatot, még mielőtt ismét hatalmába kerítene a rettegés.

Úgy tűnik, Lucien képtelen annyiban hagyni a dolgot.

– Gabrielle és Suzanne sosem csinálna ilyesmit!

– Gabrielle és Suzanne nem is ad haza annyi pénzt, mint én!

Előkapom az aranykoronákkal teli erszényt, és odahajtom a bátyámnak. Könnyedén elkapja, majd elkerekedő szemmel méregeti a súlyát.

És ezzel megnyertem a vitát. Lucien beletörődően fúj egyet.